

Afdeling har under sig: „Sager, der angaa Vedligeholdelse af Banerne med alle dertil hørende faste Anlæg samt af de Banerne tilhørende Havne, Forandringer og Udvidelser af disse Anlæg, Vedligeholdelse og Forøgelse af Banernes Materiel: Lokomotiver, Vogne, Stibe m. m., Sager, der angaa de Banerne tilhørende faste Ejendomme, Vej- og Vandløbsfager, Assurance af fast og rørlig Ejendom, Sager, der angaa Banepolitivæsenet, Banernes Bevogtning og Sikkerhedsforanstaltninger for Driften, den elektriske Telegraf og andre Signalandretninger, Sager, der angaa Ordningen og Udførelsen af Bane-, Værksteds- og Lokomotivtjenesten, derunder indbefattet Kul- og Vandforsyning samt Bogtilsyn, Anstafelser af Inventar og Forbrugsgenstande til Bane-, Maskin- og Søfartsforvaltningen, Affattelse af almindelige Instruxer for disse Forvaltninger samt kritisk Revision af deres Regnskaber og Budgetforslag m. v.“ Og 4de Afdeling omfatter: „Sager, der angaa Køreplaner for Togene og Fortplaner for Stibene samt Togenes og Stibenes Fremførelse, Betjening og Benyttelse, deres Opvarmning, Belysning og Renholdelse, Desinfektion, Sager, der angaa gensidig Vognbenyttelse med fremmede Baner og de sig dertil knyttende Afregninger, Sager, der angaa Stationernes Betjening og Benyttelse, deres Opvarmning, Belysning, Renholdelse, Dragervæsen, Restaurationsvæsen, Hestehold, Vognmandskørsel, Rangement paa Stationer, Befordring paa Havnespor m. v., Anskaffelse af Inventar og Forbrugsgenstande til Stations-, og Togtjenesten, Udfærdigelse af almindelige Instruktionsbøger for denne Tjeneste, kritisk Revision af Trafikforvaltningernes Regnskaber og af deres Budgetforslag.“ Jeg sagde før — og jeg tror, at det klart vil fremgaa, naar man sammenholder det Indhold af Reglementet, som jeg her har tilladt mig at oplæse, med det, som er stipuleret i Indenrigsministerens Bekendtgørelse af 5te September 1885 — at der er større Aktualitet i den Organisation, som da blev fastslaaet, end i den nuværende, idet den ikke har udstilt Søfartsforvaltningens og derved mere nærmer sig Fordelingen af Sagerne paa samme Maade, som de naturligen ere fordelte mellem selve Linieforvaltningerne. Jeg fastholder altsaa, forinden jeg gaar bort fra dette Afslut, paa det bestemteste, at det, man gjorde ved indenrigsministeriel Organisations- og Lønningens reglement af 5te Maj 1887, det var en fuldstændig Bryden overtvært med det Administrationsystem, hvorefter vore Statsbaner have været administrerede fra første Dag, de begyndte at drive Jærnbaner for Statens

Regning indtil 1ste Oktober 1885, det er det samme Princip, som den Dag i Dag er gældende for de 3 Skandinaviske Landes Statsbanedrift, i Sverige, Norge og Finland, af hvilke Finland og Norge have næsten akkurat den samme Jærnbanelængde som Danmark, og Sverige halvanden Gang saa meget. Det vil derfor, haaber jeg, fortaas, at Flertallet ikke turde vige tilbage fra det, det anser for rigtigt, nemlig at forsøge at komme bort fra en Ordning, som man fandt uheldig, forinden den havde bestaaet saa længe, at den havde arbejdet sig fast ude i Befolkningen; thi det tør man nok sige, at naaget der har været ført bitre Klager over den ny Administration, har det dog ikke i synderlig Grad paavirket Udvalgets Stilling til Sagen, idet man fuldtud erkender, at Klager har der altid været, og vil der altid komme, uberettigede eller berettigede over en hvilken som helst Jærnbaneadministration, men man har ganske vist fremført ogsaa for Udvalget adskillige Klager paa et Punkt, hvor man ikke havde haft Grund til at klage, nemlig over Mangel paa Ekspeditiøshed. Det er muligt, at denne Mangel i de senere Aar er bleven en hel Del afhjulpen, det tror jeg for øvrigt, den er, fordi Apparatet vel nok, naaget meget stort og udviklet, efterhaanden naturligvis er blevet noget sammenarbejdet, men i de første Aar var der almindelig Klage over, at man kunde vente Uger, ja, der paastodes endog saa Maanedes, paa at faa Svar paa Førespørgsler, der gerne skulde have været besvarede omgaaende. Dette har man dog ikke tillagt nogen videre Vægt, men det, som navnlig har været afgørende for Udvalget til, at det ikke tør tilraade det høje Ting at blive staaende ved den nugældende Ordning, er Erkendelsen af, at vi Danske ere et virkelig godmodigt Folkefærd, saa at selv om vi nu have en eller anden Institution, som man ikke er synderlig fornøjet med, finder man sig dog, naar der blot er gaaet et tilstrækkelig stort Antal Aar, i det uundgaaelige, og saa bliver en Reform omtrent utænkkelig. Vi have derfor ment, at vi burde paapege, hvad vi have troet er en Fejl; det er derfor ikke sagt, at det er en Fejl, men vi tro det nu (Indenrigsministeren [Singerslev]: Ja, sagt er det, men det er ikke givet). Ja, om det er givet, er et andet Spørgsmaal. Vi tro, at det er sandt, og vi have derfor ikke turdet indlade os paapege, dels hvor vi mente, at Fejlene bestaa, dels den eneste Maade, der efter vor Mening er praktisk til at komme bort fra disse Fejl. Det er dette, vi have givet Udtryk i Vædringsforslagene §§ 1—5. Det er denne Organisation, som Flertallet i Udvalget har